

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1 По1 25/25
6.2.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија: Марка Јоцића, председника већа, Маје Илић, Драгољуба Албијанића, Весне Лукачевић и Људмиле Миљковић, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **осуђеног АА**, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 3 и 5 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ и др., одлучујући о жалби браниоца осуђеног АА, адвоката Мирослава Перковића, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр. 225/10 – Кв-По1 бр. 430/25 од 09.10.2025. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, дана **06.02.2026. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца осуђеног АА, адвоката Мирослава Перковића, па се пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр. 225/10 – Кв-По1 бр. 430/25 од 09.10.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр. 225/10 – Кв-По1 бр. 430/25 од 09.10.2025. године, усвојен је захтев Јавног тужилаштва за организовани криминал, за изрицање јединствене казне осуђеном АА, па су у погледу одлуке о казни преиначене правноснажне пресуде: **1.** Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1 бр.225/10 од 02.04.2014. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1-По1 19/14 од 26.12.2014. године, којом је оглашен кривим због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 3 и 5 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33

КЗ, кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних направа из члана 348 став 3 у вези става 2 и става 1 КЗ и продуженог кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, у коју би му се урачунало време које би евентуално провео у притвору до упућивања осуђеног у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1 бр.225/10 од 02.04.2014. године и 2. Вишег суда у Београду 17К.бр.612/17 од 02.11.2022. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 390/23 од 08.06.2023. године, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци, кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године, те му је изречена јединствена казна затвора у трајању од 7 (седам) година, па се окривљени АА, са ближим подацима као у изреци пресуде, узимајући му као утврђене казне затвора по пресуди Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1 бр.225/10 од 02.04.2014. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1-По1 19/14 од 26.12.2014. године, у трајању од 40 (четрдесет) година и по пресуди Вишег суда у Београду 17К.бр.612/17 од 02.11.2022. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 310/23 од 08.06.2023. године, у трајању од 7 (седам) година, **осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година**, у коју му се урачунава време проведено на издржавању казне по пресуди Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1 бр. 225/10 од 02.04.2014. године, која је постала правноснажна 26.12.2014. године, почев од 21.07.2016. године, па надаље.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац осуђеног АА, адвокат Мирослав Перковић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду због битних повреда поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због изостанка разлога о битно правно релевантним и материјалноправним одредбама.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал је у свом поднеску Ктж.бр.74/25 од 03.12.2025. године, предложио да се жалба браниоца осуђеног АА, адвоката Мирослава Перковића, одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, одржао је седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеној жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

– **жалба је неоснована.**

Наиме, испитујући захтев Јавног тужилаштва за организовани криминал за изрицање јединствене казне затвора осуђеном АА, а по пресуди Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр.225/10 од 02.04.2014. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал

Кж1.По1.бр. 19/14 од 26.12.2014. године и пресуди Вишег суда у Београду 17К.бр. 612/17 од 02.11.2022. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.бр. 390/23 од 08.06.2023. године, правилно је првостепени суд нашао да су у конкретном случају испуњени законски услови за изрицање јединствене казне према осуђеном, о чему су у образложењу побијане пресуде дати довољно јасни, уверљиви и за овај суд, у свему прихватљиви разлози.

Наиме, увидом у извештај Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција КПЗ Пожаревац – Забела број 713-6057-2/4/2025-04 од 21.07.2025. године, који је у суд примљен 24.07.2025. године, утврђено је да осуђени актуелно издржава казну затвора у трајању од 40 година, која му је изречена пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр. 225/10 од 02.04.2014. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр. 19/14 од 26.12.2014. године у периоду од 21.07.2016. године до 21.07.2056. године, те да ће након издржане казне бити спроведен у КПЗ Сремска Митровица ради издржавања јединствене казне затвора у трајању од 7 (седам) година, која му је изречена пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 612/17 од 02.11.2022. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.бр. 390/23 од 08.06.2023. године, по налогу Основног суда у Сомбору Ик.бр. 80/24 од 09.07.2024. године.

Увидом у допис Основног суда у Сомбору Ик.бр. 114/25 од 16.06.2025. године, утврђено је да у односу на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година, која је осуђеном изречена пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 612/17 од 02.11.2022. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.бр. 390/23 од 08.06.2023. године, наступа апсолутна застарелост извршења казне дана 08.06.2043. године.

Имајући у виду да је осуђени АА кривично дело по пресуди Вишег суда у Београду 17К.бр.612/17 од 02.11.2022. године, која је постала правноснажна 08.06.2023. године извршио у периоду од 1998. године до 26.03.2003. године и на дан 23/24.05.2005. године, док је на издржавање казне затвора по ранијој осуди (пресуди Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.225/10 од 02.04.2014. године, која је постала правноснажна 26.12.2014. године) ступио на издржавање казне дана 21.07.2016. године са предвиђеним истеком на дан 21.07.2056. године, из чега произлази да је осуђени кривична дела из касније осуде (у конкретном случају пресуде Вишег суда у Београду 17К.бр. 612/17 од 02.11.2022. године, која је постала правноснажна 08.06.2023. године) извршио пре него што је ступио на издржавање казне затвора по ранијој осуди (у конкретном случају пресуди Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр.225/10 од 02.04.2014. године, која је постала правноснажна 26.12.2014. године) то је правилно првостепени суд нашао да су у конкретном случају испуњени законски услови за усвајање захтева Јавног тужилаштва за организовани криминал да се осуђеном АА изрекне јединствена казна затвора по напред наведеним правноснажним пресудама.

Одредбом члана 60 став 2 тачка 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” број 85/2005 од 06.10.2005. године) је било прописано да ће се осуђеном за кривична дела у стицају изрећи као јединствена казна казна затвора од 30 до 40 година, а која

казна је претходно утврђена за нека кривична дела у стицају.

Приликом одмеравања јединствене изречене казне затвора, правилно је првостепени суд имао у виду потребу постизања сврхе кажњавања прописане одредбом члана 4 и 42 КЗ, те узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде већа или мања на страни осуђеног од олакшавајућих околности ценио његове личне и породичне прилике, а од отежавајућих околности његов ранији живот, односно ранију осуђиваност, то полазећи од изречених казни затвора као већ утврђених, применом одредбе члана 552 тачка 1 ЗКП у вези са чланом 62 и чланом 60 став 2 тачка 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” 85/2005 од 06.10.2005. године) којим законом је осуђени оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од четрдесет година, а која казна је предмет захтева за изрицање јединствене казне и која чињеница се не може изменити након правноснажно донете одлуке, те имајући у виду да наведе одредба прописује начин на који ће суд извршити спајање казне и правила за изрицање јединствене казне ако је за неко од кривичних дела у стицају утврђена казна затвора од тридесет до четрдесет година по принципу апсорпције - односно када је за једно дело изречена казна у трајању од тридесет до четрдесет година наведена казна апсорбује друге казне, то је правилно првостепени суд осуђеном АА изрекао јединствену казну затвора у трајању од четрдесет година, налазећи да је овако одмерена јединствена казна затвора адекватна тежини извршених кривичних дела и сразмерна наведеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, те ће се истом остварити како сврха специјалне, тако и генералне превенције, у смислу утицања на осуђеног да убудуће не врши кривична дела, те утицањем на друге да не врше кривична дела, а све у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција и сврхе кажњавања.

Правилно је првостепени суд у складу са одредбом члана 63 КЗ осуђеном у јединствену казну затвора у трајању од четрдесет година урачунао време које је провео на издржавању казне по пресуди Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1.бр. 225/10 од 02.04.2014. године, која је постала правноснажна 26.12.2014. године почев од 21.07.2016. године, па надаље.

Жалбом браниоца осуђеног АА, адвоката Мирослава Перковића се указује да је суд био дужан да браниоца позове на седницу приликом доношења нове пресуде, а имајући у виду Европску конвенцију о људским правима, при чему из изјаве која је приложена у списе предмета произлази да је осуђеном суђено за идентично кривично дело и у Републици Хрватској и у Републици Србији. Такође, изрека побијане пресуде је потпуно неразумљива, будући да суд није применио одредбе члана 63 КЗ нити је урачунао тачно време које је преостало окривљеном у притвору по наведеним пресудама, те у том смислу није утврдио где је осуђени био у притвору у Републици Србији, где је издржавао казне, по којим пресудама, а како би донео правилну и закониту одлуку. С тим у вези је и наведено чињенично стање остало непотпуно утврђено и суд није правилно применио одредбу члана 5 КЗ, будући да се не може извршавати казна за кривично дело без обзира на одлуку домаћег суда уколико постоји претходно изречена и извршна казна за исто кривично дело, о чему суд није тражио од Министарства правде податке односно да ли је тражено изручење осуђеног за предметно кривично дело, те да ли је Министарство правде Републике Хрватске поднело захтев за извршење пресуде Републике Хрватске за исто кривично дело.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима браниоца осуђеног, којима се указује на погрешно утврђено чињенично стање, уз указивање да је окривљени два пута осуђен за исто кривично дело, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд нашао да су у конкретном случају, везано за правноснажне пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1.бр. 225/10 од 02.04.2014. године и Вишег суда у Београду 17К.бр. 612/17 од 02.11.2022. године испуњени законски услови за спајање казни по напред наведеним правноснажним пресудама у смислу одредби члана 60 и 62 КЗ, те одредбе члана 552 став 1 тачка 1 ЗКП и члана 556 став 1 тачка 1 ЗКП, о чему је првостепени суд у образложењу побијане пресуде дао довољне, јасне, уверљиве и за овај суд у свему аргументоване разлоге.

Поред тога, правилно је првостепени суд у смислу одредбе члана 554 став 2 ЗКП, којом је прописано да пре доношења одлуке суд ће узети изјаву од супротне странке, затражио изјаву од осуђеног, који је у свом допису од 31.07.2025. године навео да не прихвата изрицање јединствене казне, те су супротни жалбени наводи браниоца који указује да је суд био дужан да га позове на седницу већа приликом доношења нове пресуде, а у складу са Европском конвенцијом о људским правима, оцењени као неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда. С тим у вези, неосновани су и жалбени наводи браниоца који указује да суд није правилно применио одредбу члана 63 КЗ, а која се односи на урачунавање притвора по напред наведеним правноснажним пресудама, будући да је правилно првостепени суд увидом у извештај Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, КПЗ Пожаревац – Забела од 21.07.2025. године (где осуђени актуелно издржава казну затвора у трајању од 40 година) утврдио да осуђени у периоду од 21.07.2016. године до 21.07.2056. године издржава казну затвора изречену пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр. 225/10 од 02.04.2014. године, а да ће након издржане казне бити спроведен у КПЗ Сремска Митровица, ради издржавања јединствене казне затвора у трајању од 7 година по пресуди Вишег суда у Београду К.бр.612/17 од 02.11.2022. године, при чему је правилно првостепени суд у складу са одредбом члана 63 КЗ у јединствену казну затвора у трајању од 40 година која му је изречена овом пресудом, урачунао време које је провео на издржавању казне по пресуди Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр.225/10 од 02.04.2014. године и то почев од 21.07.2016. године, када је започео са издржавањем наведене казне, па надаље.

Надаље, правилно је првостепени суд, а насупрот жалбеним наводима браниоца осуђеног, увидом у допис Основног суда у Сомбору Ик.бр.114/25 од 16.06.2025. године утврдио да у односу на јединствену казну затвора у трајању од 7 година која је осуђеном АА изречена пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 612/17 од 02.11.2022. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.бр.390/23 од 08.06.2023. године, наступа апсолутна застарелост извршења казне дана 08.06.2043. године, те су супротни жалбени наводи браниоца у којима се указује да је погрешно рачунат рок застарелости оцењени као неосновани.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца осуђеног да суд није правилно применио одредбу члана 5 КЗ, будући да је правилно првостепени суд применио закон који је важио у време изрицања наведене казне затвора, а који је блажи по окривљеног, будући да је по сада важећим одредбама кривичног закона за кривично дело тешко

убиство из члана 114 КЗ прописана казна затвора у трајању од најмање 10 година или доживотни затвор, док је одредбама члана 62 и члана 60 став 2 тачка 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” број 85/2005 од 06.10.2005. године) прописано да ће се осуђеном за кривично дело у стицају изрећи као јединствена казна казна затвора од 30 до 40 година, уколико је та казна претходно утврђена за нека кривична дела у стицају, те је правилно првостепени суд примењујући одредбе које се односе на спајање казни и правила за изрицање јединствене казне, а по принципу апсорпције, осуђеном изрекао јединствену казну затвора у трајању од 40 година, будући да је по правноснажној пресуди Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1.бр.225/10 од 02.04.2014. године осуђеном АА изречена казна затвора у трајању од 40 година, док је по правноснажној пресуди Вишег суда у Београду 17К.бр.612/17 од 02.11.2022. године осуђеном изречена казна затвора у трајању од 7 година, због чега је правилно првостепени суд нашао да када је за једно дело изречена казна у трајању од 30 до 40 година - наведена казна апсорбује друге казне, те му је правилно изрекао јединствену казну затвора у трајању од 40 година, налазећи да је овако одмерена јединствена казна затвора адекватна тежини извршених кривичних дела и сразмерна олакшавајућим и отежавајућим околностима које су утврђене по напред наведеним правноснажним пресудама, те да ће се наведеном казном у потпуности остварити сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 и 42 КЗ.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је имао у виду и остале жалбене наводе браниоца осуђеног АА, адвоката Мирослава Перковића, али је нашао да се истима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега је наведена жалба оцењена и одбијена као неоснована.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић, с.р.

Председник већа-судија
Марко Јоцић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић